

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Σάββατον 20 Ματίου 1949 (Π.Ο.Η.)
Έτος β'. Αριθ. 64—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500

Γραφεία: Όδος Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Έπίσκοπος Μεγυρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000

Εξωτερικού: Εξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Η ανάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀπὸ τὰς Οἰκουμενικὰς καὶ τοπικὰς Συνόδους τῶν 8 πρώτων αἰώνων τῆς ἡνωμένης καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας. Κατὰ τὴν περίοδον τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων ἀπεσαφηνίσθη ὁ χαρακτήρ τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Σωτῆρος, καθωρίσθησαν οὐσιώδεις καὶ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς πίστεως καὶ διευκλύνθη κατὰ τρόπον σαφῆ ἡ Ἐπίσημος διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων. Ἡ ὅλη αὕτη ἐργασία ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος. Ὡς ἐκ τούτου ἕκαστον δόγμα ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημον καὶ αὐθεντικὴν διαιτύπωσιν ἀντιστοίχου τινὸς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Π. χ. τὸ δόγμα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Παναγ. Πνεύματος ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς εἶναι μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος, εἶναι φράσις του πρὸς τοὺς μαθητὰς του: «Ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» Ἰωάν. Κεφ. 15 στιχ. 26 Ἐπομένως ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰς ἀκρίβειαν, σαφήνειαν, καὶ ὁρθότητα ἀνάπτυξις τῶν ὅσων παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Σωτὴρ καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενόμενοι αὐτόπται καὶ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ. Ἡ ἐπίσημος αὕτη διατύπωσις ἐπραγματοποιήθη κατόπιν μακρῶν ἀγώνων, τῇ ἐμπνεύσει τοῦ Παναγ. Πνεύματος ἥτις ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῶσων καὶ τῶσων Πατέρων.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὅμως δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀποκτᾷ μίαν ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν. Ἀποτελεῖ πρωτίστως στοιχεῖον τῆς Ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως. Το το δὲ διότι προκειμένου νὰ ἀναπτύξῃ τὰς οὐσιώδεις καὶ βασικὰς αὐτῆς ἀρχάς, ἐχρησιμοποίησε τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα πανευφήμων τῆς Ἑλλάδος φιλοσόφων, ὡς τοῦ Πλάτωνος, καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ νὰ διερμηνεύσουν

κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ συγκεκριμένον τὰς ὑπερόχους αὐτῆς ἀρχάς. Τέλος ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἥλιος ζωογόνος καὶ ἐξαστράπτων ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ προσέκλεσεν οὕτω τὸν πλοῦτον τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἔργων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὑμνολογίας, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ρητορικῆς καὶ τῆς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς συγγραφικῆς δράσεως. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι δολόκληρος ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, καὶ ὡς ἱστορικὴ περίοδος καὶ ὡς κράτος ἀπετέλεσε τὴν ἁρμονικὴν ἑνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, ὅπερ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον πιθανῶς νὰ ἐξηφανίζετο εἰς τὰ ἱστορικὰ βᾶθη τοῦ παρελθόντος μόνον του, ἡ Ὁρθοδοξία ἀνεδείχθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων σώτειρα παραστάτης καὶ φρουρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις τοῦ Ἕλληνος, ὡς αὕτη ἤρχιζε νὰ σχηματίζεται μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέκτησεν ὡς συστατικὰ αὐτῆς στοιχεῖα τὴν κλασσικὴν καλαισθησίαν καὶ εὐγένειαν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, Ὁρθόδοξως πιστευομένων. Ἐκτοτε δὲ κατέστη πλέον ἀδύνατος ἡ διάσπασις τῶν δύο αὐτῶν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως στοιχείων. Ὅσῳς δὲ αὕτη ἐπεχειρήθη ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν μικρᾶς ὑποχωρήσεως ἢ συμβιβασμοῦ, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἄρνησιν καὶ σιδηρὰν ἐπιμονὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Παράδεγμα ἑξαίρετον αἱ ἐνωτικαὶ προσπάθειαι τῶν Παλαιολόγων εἰς Φλωρεντίαν. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἄξιος διάδοχος τῶν Σαλαμινομάχων καὶ Μαραθωνομάχων, ἐβροντοφώνησε μετὰ πλῆρη ἐπίγνωσιν τῆς ἱστορικῆς του εὐθύνης «καλλίτερα σαρκί Τούρκικῳ, παρὰ κάρῳ Παλικῇ». Καὶ ὄντως δὲν ἀπέτυχε. Καίτοι ὑπέκυψε πρὸ τοῦ ἀκμάζοντος τότε Ἀσιάτου κατακτητοῦ, διετήρησεν ὑπὸ τὸ βάρβαρον αὐτοῦ πέλμα τὴν Ἐθνικὴν του συνείδησιν, τὴν ὁμοιογένειαν τῆς Ἐθνικῆς του οἰκογενείας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Οὕτως εἰς τοὺς ἐν Μεσσηνίᾳ πόλει τῆς Σικελίας, παροικοῦντας Ὁρθοδόξους γράφων τῷ 1722 ὁ Πατριάρχης Κ^πόλεως Ἱερουσαλὴμ ὁ Γ', λέγει περὶ τῆς ἐπιδιωκομένης ἐπὶ τὸ καθολικώτερον μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Οὐτε μὲν ἡγησάμεθα ἀκίνδυνον εἶναι... ἡμῖν προτρέψασθαι ἀδελῶς ἀποστάσιν ἐκείνης (τῆς περὶ τὸ Πάσχα τῶν Πατέρων ἀποφάσεως) ὑπακούουθῆσαι τῇ προσφάτως νεωτερισθείσῃ κατὰ βουλὰς καὶ ἀρεσκείας ἀνθρώπων· οὐ γὰρ ἡμῖν εἰδισται οὕτως ἴδιον τοῖς ἀνατολικοῖς μετακινεῖν ὅρια αἰώνια, ἃ οἱ πατέρες πνευματοκινήτως θεμελιώσαντες ἐδραίως ὑπεστήριξαν» (σελ. φυλλ. 44). Ὁ δὲ Ἰώσηπος ὁ Μοισιόδαξ, ἐλευθεριάζων Ἑλλήν κληρικούς, τῷ 1781 ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, στοχαζομένη ἔνθεν μὲν πῶς ἡ Γρηγοριανὴ διάταξις δὲν εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, τοῦλάχιστον ἐν τοῖς ἡμετέροις, καιροῖς, ἔνθεν δὲ πῶς τὰ πλήθη εὐκόλως συγχύζονται, νομίζοντα πᾶσαν μεταβολὴν ἐν ταῖς παραδόσεσι καινοτομίαν, μᾶλλον δὲ κατάλυσιν τῆς θρησκείας, ἔκρινε σοφῶς, ὅτι νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐνδέου-

σας, καὶ ἐπέτυχεν ἐν καιρῷ καὶ τὴν Ἐθνικὴν του ἀνεξαρτησίαν.

Κατὰ τὰς σημερινὰς κοσμογονικὰς στιγμὰς ποὺ διέρχεται ὁ κόσμος, ἡ μικρὰ ἀλλὰ προσφιλὴς ἡμῶν Πατρίς διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Αὕτη εὐρεθεῖσα εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς συγκρούσεως μεγάλων συστημάτων, μεγάλων συμφερόντων, παλαίει καὶ ἀγωνίζεται. Συνέπεια τῆς πάλης αὐτῆς εἶναι ἡ φθορὰ καὶ ἡ ταλαιπωρία τοῦ λαοῦ τῆς. Ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ διερχομένου ἀναπήρου μέχρι τοῦ ἀφαρπαζομένου ὑπὸ τῶν ληστῶν τέκνου τῆς, ἡ παρθένου, ἡ Ἑλλὰς ὑποφέρει. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἐλάχιστα δύνανται νὰ τὴν βοηθήσουν διότι εἶναι καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ὑπὸ συμφερόντων κινούμενοι. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν σημερινὴν δίνην, εἶναι ἡ Ἐθνικὴ ἐνότης. Αὕτην θὰ τὴν ἐκασφαλίσῃ κατὰ τρόπον μονοδικὸν μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις. Ἐγκληματοῦν λοιπὸν ὅσοι διαπραγματεύονται αὐτὴν εἰς τὰ διάφορα τῆς Δύσεως συνέδρια. Ἡμεῖς ἐγκαταλείποντες τοὺς ἐκουσίους ἡ ἀκούσιους αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς πατροπαράδοτου καὶ Ἐθνοσωτέρας Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας: Ἕλληνες ἀδελφοί! στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Ἡ Ἱστορία ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν ὁδὸν τὴν χρυσὴν καὶ ἰσχυρὰν ἄλυσον, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἄφησε νὰ κατασυντριβῇ ἀπὸ τὰ μαινόμενα κύματα τῶν διεθνῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναταραχῶν. Διατηρήσατε τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, περιφρουρήσατε αὐτὴν διὰ τῆς θελήσεώς σας, παραδώσατέ τὴν ἀνόθευτον καὶ ἀλώβητον εἰς τὰ τέκνα σας, καὶ ἔστε βέβαιοι ὅτι συνεχίσετε τὸ ἔργον τῶν Ἡρώων τοῦ 21, πρὸ τῶν ὁποίων ἔκλινε γόνυ ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ἱστορία. Δὲν εἴσθε μόνοι. Ὑπάρχουν Μάρχοι Ἐθγενεῖκοι. Ἀναζητήσατέ τους καὶ θὰ τοὺς εὕρητε.

σαν διόρθωσιν τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῖς καιροῖς, οἵτινες ἤθελον χρειασθῇ αὐτήν» (φυλλάδ. σελ. 13). Σαφέστερον ἐναντίον τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὸς μεταγενέστερους χρόνους (τῷ 1865) γράφει ὁ Κυριακὸς Λαμπρόυλλος. «Εἰς πᾶσαν, λέγει οὗτος, ἄωρον ἀλόπειραν τῶν εἴτε νόμων εἴτε ἔργων αὐτοκεφάλων ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ (ἀπὸ τοῦ Γρηγορίου ἡ λέξις καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου) ἡμερολογίου, βλέπομεν παιδαριώδη φιλοτιμίαν τῶν διεκονούντων ἀρχῶν, ἵνα φανῶσιν, ὅτι διὰ τοῦτου δῆθεν προβαίνουν εἰς τὸν πολιτισμὸν, πράγματι ὅμως καθισταμένων εὐτελῶν ὁργάνων πρὸς διχοστασίαν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν» (φυλλάδ. σελ. 14).

Τὸ Πατριαρχεῖον Κ^πόλεως ἐνέμεινε εἰς τὰς κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου δοξασίας του καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Οὕτω κατὰ τὸ 1822 ἀπέρριψε τοῦτο αἰτήσιν ἀκαδημαϊκῶν τιμῶν τῆς Πετροπόλεως περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παραπεμφθεὶς εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔγκρισιν (φυλλάδ. 14). Τῷ δὲ 1902 ὁ Πατριάρχης Ἰωαννῶν ὁ Γ' δι' ἐπιστολῆς ἐζήτησε μὲν τὴν γνώμην τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, προκειμένου περὶ τῆς ὑπὸ τιμῶν καὶ τότε τονιζομένης ἀνάγκης δῆθεν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἀμα δὲ λαβὼν τὰς γνώμας αὐτῶν, συνετάχθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος μετὰ τὴν γνώμην τῶν θεωρούντων τὴν μεταρρυθμίσειν ὡς καινοτομίαν μὴ ἐπιτρεπομένην «καὶ ἀνόνητον καὶ ἄσκοπον», πρῶτον δὲ τό γε νῦν καὶ ὅλως περιττὴν (σελ. φυλλάδ. 15, Βιζύης Ἀνθ. τὸ ἡμερολ. ζήτημα σελ. 35).

Καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἡ περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου γνώμη, καθ' ἃ ἐκ διαφορῶν πηγῶν μανθάνομεν (Βιζύης Ἀνθίμου, ἔνθ' ἀν. σελ. 32—36), μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦτο ἐναντία τῶν σήμερον νεωτεριζόντων. Οὕτως ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἀνωθι ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἰωαννῶν τοῦ Γ', μεταξὺ ἄλλων λέγει, ὅτι «Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου, καὶ δὴ ἐπὶ προτιμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ Ἐκκλησία Ρωσίας, ἀπαντῶσα καὶ αὕτη εἰς τὴν ἀνωθι, ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἰωαννῶν τοῦ Γ', λέγει σὺν ἄλλοις καὶ ταῖς: «Ἡ τοιαύτη γὰρ μεταβολὴ (τοῦ Πασχαλίου δηλ. καὶ τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς χρονολογίας), ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλάκις καθαιγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν, συνεπήγετο ἀν' ἀναμφιβόλως διασαλεύσεις τινὰς καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοιαῦται διασαλεύσεις οὐδεμιαν ἐαυταῖς εὐρίσκουσιν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν οὔτε ἐν τῇ ἀποκλειστικῇ ὁρθότητι τῆς προτεινόμενης μεταρρυθμίσεως, οὔτε ἐν ὁρμώσασί τινι ἐκκλησιαστικῇ ἀνάγκῃ». Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἔγραψε τότε τὰ ἐξῆς: «Ἄν ἅπαντα αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς πισθῶσιν, ὅτι αἱ περιστάσεις τῶν Ἐθνῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν εἰσὶ κατάλληλοι πρὸς μεταρρυθμίαν τοῦ ἡμερολογίου, ἄνευ διαταράξεως τῶν θρησκευτικῶν συνειδησῶν

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

«ΔΙΑΛΛΑΓΗΘΙ ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΤΕ ΤΩ ΘΕΩ,,

(Κορινθ. Β. Ε' 20)

Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ὠδήγησε τὴν γραφίδα τοῦ γραψάντος θείου Παύλου τὰς ὑπερόχους ἐπιστολάς πρὸς τὰς διαφόρους πανοσιτάτας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ τὸ μεγαλειώδες καὶ οὐράνιον περιεχόμενον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἀναγινωσκόμενον θέλγει, φωτίζει, σώζει καὶ ἀγαρίζει. Ἀκόμῃ δὲ ὁ ἀναγνώστης αὐτῶν αἰσθάνεται ἄπειρον τὴν εὐχαρίστησιν, σὰν νὰ ἀκούῃ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν διερχομένον τὸ ἅγιόν του θέλημα.

Ἀληθῶς τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα διερχομένον ἐστὶ ἐν αὐταῖς.

Μήπως ὅταν ὁ Θ. Παῦλος γράφῃ πρὸς τοὺς Κορινθίους τὸ «διαλλάγητε τῷ Θεῷ» δὲν διακηρύσ-

σιν τῶν ἀπλουστεύων... δύνανται αὐταὶ... νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν μεταρρυθμίσειν. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, περὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ἡμερολογίας καὶ αὕτη ἀποφαινομένη, λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰς: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἁγίας Ἀποκεφάλου Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξαταῖται, ἵνα μένωμεν εἰς ἅπερ εὐρισκόμεθα σήμερον, ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κεκαנוτισμένας διατάξεις, ἐὰν ἠθέλομεν σκεφθῇ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ζῇ ἀπὸ τοσούτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπρηχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν δόξαν. Ὁ Θεός, ὁ Μέγας Κύριος τῶν αἰώνων, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὶν ταύτην θέλει ὁρίσῃ τὸ θέλημα Αὐτοῦ, καὶ τί Αὐτὸς θεωρεῖ εὐλογον ἵνα γένηται. Μέχρι τοῦδε ἐν τούτοις δὲν ὁμίλησεν ἡ ἁγία δι' ἐκείνων, οἵτινες παρεδέξαντο τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχαιότητι· ἐὰν δὲ πάλιν ἄλλως θελήσῃ, ἐξ ἁπαντὸς θέλει μᾶς φωτίσῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει γινώσκωμεν τί νὰ θελήσωμεν καὶ τί νὰ πράξωμεν».

Ἐκκλησία τοῦ Μαυροβουνίου εἶνε τῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὴν πράξιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἢ δὲ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας λέγει, ὅτι ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου «Καλὸν θὰ ᾔτο νὰ ληφθῇ ἡ γνώμη εἰδικῶν προσώπων, ἐνόσω πρόκειται περὶ θεοπείσεως κανόνων διὰ τὴν ὑπολόγησιν τοῦ χρόνου...» Τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας δὲν ἐγνωμοδότησαν τότε περὶ ἡμερολογίου, τὸ μὲν πρῶτον, διότι πάντοτε ἐφρόνει ὅτι οὔτε συζητήσις περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ὅφ' ἂ ἐλητήρια οἱ νεωτερισταὶ ἀπεκδέχονται ταύτην, ἐπιτρέπεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ νὰ γίνηται, τὸ δὲ δεύτερον, διότι, μὴ ὀφισταμένης σχέσεως τότε μετὰ τοῦ Οἰκομενικοῦ Πατριαρχείου, δὲν εἶχε λάβει ἐπιστολήν.

(Ἀκολουθεῖ)

σει πρὸς αὐτοὺς τὸν πόθον τοῦ Θεοῦ;

Ἡ διαλλαγὴ ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι πόθος αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ μάλιστα τὸν Κύριον σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Θέλει ὁ Θεός νὰ εἴμεθα πάντοτε ἰδιόκοι του, νὰ εἴμεθα φίλοι του νὰ εἴμεθα τέκνα του καὶ ὁμιλητοὶ του.

Ὁ Θεός ἔχει ἐφ' ἡμῶν δικαιώματα, διότι εἴμεθα ἔργα τῶν χειρῶν του καὶ διότι πᾶν ὅ,τι ἐδημιούργησεν ἡ Θεία Αὐτοῦ ἀγαθότης τὸ ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς. Οὐδεμίαν ἱκανοποίησιν τῶν ὅσων ὑπὲρ ἡμῶν ἔπραξεν ὁ Θεός ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους ἡμῶν ἐκτὸς τοῦ νὰ εἴμεθα φίλοι αὐτοῦ.

Αὐτὸ ἐπιθυμεῖ ὁ Θεός, αὐτὸ καθιστᾷ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν διὰ τοῦ Θείου Παύλου μὲ τὸ «Καταλλάγητε τῷ Θεῷ».

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἔγεινε ἐχθρὸς Αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν ἀποστάτου. Οὕτω καθ' ἓνας ἐξ ἡμῶν παραβαίνων τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ γίνεται ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ γενόμενος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ ὑπόκειται καὶ εἰς τὴν θείαν ὀργήν! Πλὴν ὅμως ὁ Θεός μακροθυμεῖ καὶ ἀνέχεται, διότι ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν Θεὸν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς Θείας του ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας. Ἐνεκεν δὲ τούτου προτρέπει ἡμᾶς εἰς καταλλαγὴν καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὴν τοιαύτην πρότασιν ἡμῶν ἀρκεῖ νὰ δεῖξωμεν—μόνον ὅτι θέλομεν αὐτήν.

Ἄς καταλαγῶμεν λοιπὸν πάντες οἱ περιπεσόντες εἰς ἐχθρὰν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐξ ἀφορμῆς τῶν παραβάσεων καὶ ἁμαρτιῶν μας.

Ἡ καταλλαγὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν περιτόμητον εἰρήνην, τὴν ἁγίαν χαρίαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον. Κατεργάζεται τὴν ἀνάπλασιν τῆς καρδίας ἥτις εἶναι ἡ μόνη δυνατὴ βίσις καὶ ἀφρητορία πραγματικοῦ καὶ ὀριζικοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ βίου, ὅστις γίνεται τελειότερος, ὅταν ὁ διαλλαγὴς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀφῇσει νὰ κυριαρχίῃ ἐν ἑαυτῷ τὸ συναίσθημα ὅτι δὲν ζῇ πλέον αὐτός, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν Θ. Παῦλον (Γαλ. β' 19—21). Τέλος ἡ καταλλαγὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐξασφαλίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτυγχάνεται ἡ τόσον πλουσία εἰς καρπούς καὶ δωρεὰ καταλλαγὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἁπλούς πρῶτον ἡ θέλησις ἡμῶν καὶ ἔπειτα ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἡ ἐξομολόγησις καὶ ἡ Μετάληψις τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον θυσιασθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἰδοὺ ὅθεν καιρὸς καταλλαγῆς καὶ σωτηρίας. Ἡ περίοδος τῆς Ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Αὕτη καθ' ἑσχόην μᾶς δίδει τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα. Ἄς ἐποφεληθῶμεν λοιπὸν καὶ ἂς σκεύσωμεν ὑπακούοντες εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἡμῶν «Καταλλάγητε τῷ Θεῷ.» Μὴ ὀκνήσωμεν, τοῦτο εἶναι πόθος τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ συμφέρον ἡμῶν προσωπικόν.

Αγιογραφικαὶ Μελέται

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ
(ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔμαθεν ἐντελέστατα τὴν φιλοσοφίαν. Ἔμαθε τὴν λογικὴν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἱατρικὴν τέχνην ἀκόμη· διότι φιλάσθενος ὧν ἤθελε διὰ ταύτης ἵνα παρέχῃ παρηγορίαν τινὰ εἰς τὸ ἐξηντηλόμενον σῶμά του. Καὶ οὕτω διδάχθεις ἐξέμαθε πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν παιδείαν καὶ ἐπιστήμην, χωρὶς βεβαίως ἐν τῷ μεταξύ νὰ παραμελῇ καὶ τὰ χριστιανικὰ καθήκοντά του καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα τὰ ὁποῖα παιδιόθεν ἐδιδάχθη καὶ ἐσπούδαζε.

Δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀλλ' ἀποπεριτῶσας τὰς σπουδὰς καὶ ἔχων ἐν τῷ μεγάλῳ νοί αὐτοῦ ἐναποτεταμειυμένην πᾶσαν γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην, ἀνεχώρησεν ἐκείθεν ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του Καισάρειαν Ἰππου ἐπὶ διείαν ἐδίδαξε τὴν ρητορικὴν, ἐπαγγελλόμενος συγχρόνως καὶ τὸν συνήγορον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑπερασπιζόμενος τοὺς ἀδικουμένους, ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον μετήρχοντο συνήθως τότε οἱ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἄνοδον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἀξιωματίων. Ἀλλ' ἡ φιλοσοφία ἐδίδε τὸν Μέγαν Βασίλειον ὥστε νὰ μὴ νικηθῇ ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας ταύτης καὶ τῆς κακίας καὶ τύρβης τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ ἀπαρνηθῇ ταῦτα πάντα καὶ νὰ ἀκολουθῇ ἄλλην φιλοσοφίαν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποῖαν κατεφρόνησε πᾶσαν ἀνθρωπίνην δόξαν καὶ ὑπόληψιν τὴν ὁποῖαν ἤθελεν ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς ρητορικῆς τέχνης, καὶ ἡγάπησε τὴν ἐντελὴ πτωχείαν καὶ τὴν ἀπὸ τῶν χειρὸν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐκείθεν ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, καὶ ταῦτα διὰ νὰ μὴ ἐυρίσκῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς· εἰς τοῦτο δὲ οὐκ ὀλίγον συνετέλεσαν καὶ αἱ συμβουλαὶ, ὑποδείξεις καὶ παρακινήσεις τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Μακρίνης.

Ἀδελφὴ δὲ, ἡ Ἁγία Μακρίνα, πρεσβυτέρα καὶ πρώτη οὖσα τῶν δέκα τέκνων τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς Ἑμμελείας, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀνετράφη παιδιόθεν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς ἐν εὐσεβείᾳ καὶ αὐστηρότητι ἡθῶν καὶ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος πολλῆς. Ἡ εὐλαβεστάτη μήτηρ αὐτῆς Ἑμμελεία ἐφρόντισε περισσότερο διὰ νὰ ἐκμάθῃ ἡ θυγάτηρ τὴν τὰς θείας καὶ ἱερὰς Γραφὰς καὶ μάλιστα τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ θείου Δαβὶδ καὶ τὰ βιβλία τοῦ Σολομώντος, παρὰ τὰ βιβλία τῶν ἐξωτερικῶν συγγραφέων καὶ τῶν ποιητῶν. Καὶ ταῦτας ἐκμαθεύουσα ἐντελῶς καὶ ἐξασκηθεῖσα εἰς αὐτὰς ἡ νεάνις, ἔφαλλε πάντοτε ἐξ αὐτῶν τὸ κατάλληλον ρητὸν εἰς πάσας αὐτῆς τὰς ἐργασίας καὶ ἐπιχειρήσεις καὶ πίπτουσα εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἀνισταμένη ἐξ αὐτῆς, καὶ καθήμενη εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐγειρομένη· ἐπεὶ δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς προσδιορισθεὶς δι' αὐτὴν νυμφίος ἀπέθανε πρὶν ἢ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι, διὰ τοῦτο ἡ μακαρία Μακρίνα ἠθέλησε νὰ διαμείνῃ, καὶ διέμεινε, δι' ὅλου τοῦ βίου Παρθένος, λέγουσα, οὐκ ἐκ τῆς ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς μετ' αὐτὴν αἰωνίου ζωῆς, ἐθεώρει πάντοτε τὸν ἀποθανόντα ὡς νυμφίον αὐτῆς, καὶ τὸν ἐπὶ γῆς χωρισμὸν τοῦτον ἀπ' αὐτοῦ, ὡς προσωρινὴν ἀποδημίαν ἐνόμизε. Διὰ τοῦτο καὶ ἔμεινε πλέον μετὰ τῆς μητρός τῆς ὑπηρετοῦσα καὶ βοηθοῦσα αὐτὴν κατὰ πάντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἔχοντος ἐκτὸς τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας, πολλὰ καὶ πλοῦσια κτήματα διαμεμοιρασμένα εἰς τὰς εἰς διαφόρους Ἐπαρχίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν κατάστασιν εὖρε τὴν ἀδελφὴν Μακρίναν καὶ τὴν οἰκονομεῖαν τοῦ ἀλόκληρον ἐπιστρέψας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν σπουδῶν τοῦ ὁ Μεγας Βασίλειος.

Καὶ τότε ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς ἀδελφῆς Μακρίνας παρακινήθεις καὶ ἀναγνοὺς τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν

Εὐαγγέλιον μετὰ προσοχῆς, ἤρχισε νὰ ἐξυπνᾷ ὡς ἀπὸ ληθάργου καὶ βαθέως ὕπνου ἀποβλέπων πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ κατανοῶν τὸ ἀχρηστον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας· διὸ καὶ ἔκλαυσε πολὺ διὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν τὴν ὁποῖαν κατηγάλασε διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας καὶ τῶν ματαίων ἐπιστημῶν. Ἀφῆνομεν ἐνταῦθα αὐτὸν τὸν ἴδιον Μέγαν Βασίλειον ἵνα περιγράψῃ τὴν κατάστασιν καὶ μεταβολὴν του ταύτην τὴν ὁποῖαν περιγράφων ἐπιστέλλει πρὸς Εὐστάθιον τὸν Ἐπίσκοπον Σεβαστείας, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπιστολὴν φέρουσιν ἀξέστοντα ἀριθμὸν 79 ἐν τοῖς ἐκδιδομένοις συγγράμμασι τοῦ θείου Πατρὸς μεταφέρομεν ἐνταῦθα αὐτολεξεὶ χάριν ἀξιοπιστίας, ἔχει δὲ οὕτως :

«... Ἐγὼ πολὺν χρόνον προσαναλῶσας τῇ ματαιότητι καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐμᾶντὸν νεότητά ἐνεφανίσας τῇ ματαιοπονίᾳ ἣν εἶχον προσδιατρέβων τῇ ἀγαλήφει τῶν μαθημάτων τῇ· παρὰ τοῦ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας, ἐπεὶ ποτε ὡς περὶ ὕπνου βαθέως, διαναστάς, ἀπέβλεψα μὲν πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου, κατείδον δὲ τὸ ἀχρηστον τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἵματος τούτου τῶν καταργουμένων πολλὰ τὴν ἐλευσίην μου ζωὴν ἀποκυλάσας, ἡσχόμεν δοθῆναι μοι χειραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας καὶ πρό γε πάντων ἐπιμελὲς ἦν μοι διόρθωσιν τινὰ τοῦ ἡθους ποιήσασθαι, πολλὴν χάριν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς φανόλους διμυλίας διαστροφέντος. Καὶ τοίνυν ἀναγνοὺς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ θεασάμενος ἐκεῖ μεγίστην ἀφορμὴν εἰς τελείωσιν τὴν διάπρασιν τῶν ὑπαρχόντων, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἐνδεδεῖς τῶν ἀδελφῶν κοινωνίαν, καὶ ὅπως τὸ ἀφροντίστως ἔχειν τοῦ βίου τούτου, καὶ ὑπὸ μηδεμίᾳ συμπαθείας πρὸς τὰ ὧδε τὴν ψυχὴν ἐπιστρέφουσα ἡσχόμεν εὐρεῖα τινὰ τῶν ἀδελφῶν τούτων ἐλόμενον τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ὥστε αὐτῷ συνδιαπεραιωθῆναι τὸν βαθὺν τούτου τὸν βίον κλύδωνα.

Καὶ δὴ πολλοὺς μὲν εἶδον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πολλοὺς δὲ κατὰ τὴν λοιπὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐτέρους, καὶ τῆς κοίτης Συρίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας ὧν ἐθαύμαζον μὲν τὸ περὶ τὴν δαίταν ἐγκρατεῖς, ἐθαύμαζον δὲ τὸ καρτερικὸν ἐν πόνοις, ἐξεπλάγην τὴν ἐν προσευχαῖς εὐνοίαν· ὅπως δὲ ὕπνου κατεκράτουν ὅπ' οὐδεμίᾳ φυσικῆς ἀνάγκης κατακαμπτόμενοι, ὕψηλόν σε καὶ ἀδούλωτον τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα διασώζοντες ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, μὴ ἐπιστρέφομενοι πρὸς τὸ σῶμα, μηδὲ καταδεχόμενοι αὐτῷ προσαναλῶσαι τινὰ φροντίδα, ἀλλ' ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ τῇ σαρκὶ διάγοντες, ἔργῳ ἔδειξαν ἡ τὸ παροικεῖν τοῖς ὧδε, καὶ τί τὸ πλιεῖμα ἔχειν ἐν οὐρανοῖς.

Ἐκείνα θανούσας καὶ μακαρίους τῶν ἀνδρῶν τὴν ζωὴν, οἱ ἔργῳ δεκνύουσι τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἡσχόμεν καὶ αὐτός, καθ' ὅσον ἐμοὶ ἐφικτόν, ζηλωτῆς εἶναι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. Τούτου γοῦν ἕνεκεν θεασάμενος τινὰς ἐπὶ τῆς Πατρίδος ζηλοῦν τὰ ἐκείνων ἐπιχειροῦντας, ἐνόμισα τινὰ βοήθειαν εὐρηκέναι πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν, καὶ ἀποδείξιν ἐποιούμην τῶν ἀφανῶν τὰ ὁρώμενα».

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολὴν, ὡς ἀνωτέρω, περιδείας τοῦ ὁ Μεγας Βασίλειος καὶ ἀποφασίσας ἵνα μιμηθῇ ὅσους εἶδε μὴ ναχοῦς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχὸν βίον, ἀνεχώρησεν ἀπελθὼν εἰς μίαν ἔρημον κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἰριδίου ὅπου ὑπῆρχον πατρικά του κτήματα εἰς τὰ ὁποῖα πρὸ καιροῦ ἦδη εὐρίσκετο ἡ ἀδελφὴ Μακρίνα μετὰ τῆς μητρός του Ἑμμελείας, συστήσασαι μοναστήριον καὶ συναθροίσασαι πολλὰς γυναῖκας συγγενεῖς καὶ φίλας αὐτῶν τὰς ὁποίας πᾶσας ἐκυβέρνησε πανσφόως ἡ Μακρίνα, καὶ αἱ ὁποῖαι πᾶσαι ἔζων κοινοβιακῶς ἐν τελείᾳ ἰσότητι χω-

(Συνέχεια εἰς τὴν ἑξῆς σελίδα)

Κοινωνικά Ζητήματα

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

«Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἁγιάζειν αὐτήν· ἕξ ἡμέρας ἔργα καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου».

Διὰ τῆς ἐντολῆς ταύτης ὁ Δημιουργὸς Θεὸς παρ'αγγέλλει εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἣτις γὰρ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς εἶναι ἡ Κυριακὴ, νὰ τὴν ξεχωρίσωμεν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολούμεθα μὲ τὰ βιωτικὰ μας ἐπαγγέλματα καὶ νὰ τὴν ἀφιερώσουμεν πρὸς Αὐτὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

«Νὰ ἐνθυμηθῇς, λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεσαι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ν' ἁγιάζης αὐτήν διότι, ἀφ' ἐνός, ὥς ἐκ τοῦ σωματικοῦ σου καμιάτου, ὃν ὀφίστασαι εἰς ταῖς καθημερινῆς ἡμέρας τῆς ἐργασίας σου, ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως· καὶ ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔχεις ὑποχρέωσιν νὰ μεριμνήσῃς περισσότερον τῶν ἄλλων ἡμερῶν διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Εἶναι ἰσθὰ ἡμέρα γὰρ σὲ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀφιερώνῃς ἕξ ὁλοκλήρου εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου».

Πῶς δὲ ἀφιερώνομεθα εἰς τὸν Θεόν; Ὅταν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐργασθῶμεν περισσότερον τῶν ἄλλων ἡμερῶν διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ζητεῖται δηλ. κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἀνθρώπου ἡ σωματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ.

Αἱ παντοῖαι κατὰ τὴν ἑβδομάδα μέριμναι τῆς ζωῆς, ἡ ζωρὰ ἀπασχόλησις τῆς ἐργασίας, ἡ βιοπάλη, προσκολλοῦν τὸν νοῦν εἰς τὰ γῆϊνα καὶ ἀφαιρᾶν τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν προσάθειαν τῆς προσοχῆς καὶ τῆς προσηλώσεως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν σωτηρίαν του. Αἱ συναλλαγαὶ του μετὰ διαφόρου ψυχολογικοῦ περιεχομένου ἀνθρώπων, τὰ οικονομικὰ λεγόμενα ψέμματα, αἱ μικροπαταὶ καὶ ὅστε ροβουλία κατὰ τὴν πώλησιν καὶ ἀγοράντων εἰδῶν, αἱ ἐπιδείξεις, αἱ καυχήσεις, καὶ αἱ ἐγωϊστικαὶ προτιμήσεις καὶ γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, παρεκκλίνουν τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Εἶναι ἐκεῖνο ποῦ λέμε ὅτι «ἐφθάρημεν καὶ ἔχομε παθητικόν».

Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ἐντατικῶς ἐργαζόμενον, παθαίνει κόπωσιν. Διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη ἀνακαινουργήσεως σωματικῆς καὶ ψυχικῆς. Καὶ ναί μὲν μπορεῖ ὁ καθεὶς ἀνθρώπος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας νὰ ἀναπαυθῇ καὶ ἐρχόμενος εἰς ἑαυτὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας σφάλματά του, ὁπότε συναισθανόμενος ταῦτα ἀποφασίζει νὰ δώσῃ μεγαλύτεραν προσοχὴν εἰς τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας· κυρίως ὅμως ἡ περισυλλογὴ, ἡ συνείδησις καὶ ἡ τόνωσις τῆς ψυχῆς τελεῖται κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς Κυριακῆς ἀργίας, καθ' ἣν μεταβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκούει τὰ ἱερὰ γράμματα τῆς θείας ἀκολουθίας, ἀκούει τὸν θεῖον λόγον καὶ λαμβάνει ἁγιασμόν καὶ εὐλογίαν. Ἐρχό-

μεγος δὲ εἰς τὸν οἶκον του συνεχίζει τὴν μελέτην τοῦ θείου λόγου καὶ ἀντιλαμβανόμενος οὕτω περισσότερον τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεόν, θὰ κινηθῇ εἰς κάθε προσιτὴν ἀγαθοεργίαν, καὶ οὕτω τὴν ἐπομένην μὲ νέας σωματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις, μὲ ἀνακαίνισιν, θὰ ἐπαναλάβῃ ξεκούραστος καὶ εὐχαριστημένος τὴν ἐργασίαν του.

Ἐπίσης κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀργίας, εἰς ἃς σημειωτέον, συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἄλλαι Δεσποτικαί, Θεομητορικαὶ καὶ ἄλλων ἁγίων ἔχουσαι ἀργίαν ἐορταί, θὰ ἐπιτελέσῃ μετὰ πολλῆς περισκέψεως τὸ Μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ θείας Μεταλήψεως, θὰ λάβῃ αὐτὸν τὸν Ζωοδότην Χριστόν, ποῦ τοῦ εἶναι τόσον πολὺ χρήσιμος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐορτῶν εἶναι ἓνας σταθμὸς ψυχαγωγικὸς, μία ὅασις εἰς τὸν ὁδοιποροῦντα χριστιανόν. Ἄνευ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς δὲν εἶναι δυνατόν ὁ Χριστιανὸς νὰ ὀρθοποδήσῃ εἰς τὰ πάσης φύσεως καθήκοντά του καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμόν του.

Ἀλλὰ τελεῖται κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Κυριακὴ ἀργία; Δυστυχῶς ὁ σκοπὸς ταύτης μετετρέπη. Τὶ νὰ εἴπῃ τις διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς ἢ ἄλλης μεγάλης ἐορτῆς, τὴν ἀναμένουν διὰ νὰ κορέσων τὰ πάθη τοῦ σώματος, ἐπιδιδόμενοι εἰς ἔκλυτον βίον δι' ἐκδρομῶν, θορυβωδῶν διασκεδάσεων καὶ ἀκόμη ἀθεμίτων ἀπολαύσεων, ὥστε τὴν ἐπομένην νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἐργασίαν τῶν καταπεπονημένων καὶ ἐπιβεβαρυνμένων.

Θύουν εἰς τὸν Βάκχον ἐν μέσῳ χορῶν καὶ ὁργάνων καὶ προσφέρουν λατρείαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀφροδίτης. Διέρχονται δηλ. τὰς ἡμέρας τῶν ταύτας μὲ τοὺς δαίμονας, κωφεύοντες καὶ παραβιάζοντες κατὰ τὸν πλέον χειρότερον τρόπον τὴν στοργικὴν αὐτὴν ἐντολὴν τοῦ Νομοθέτου Θεοῦ, ἣτις ἐμπεριέχει τὸ ἐνδιαφέρον Του καὶ διὰ τὴν σωματικὴν υγίαν τοῦ ἀνθρώπου. Προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ συνεχίζετο ἀπὸ τούτους καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ ἐργασία, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ἀπλὴ παράβασις τῆς ἐντολῆς ἄνευ τῆς προσθήκης ἐτέρων κακῶν. Καὶ θὰ ἔστερξετο μὲν ὁ ἐργαζόμενος οὗτος ἀπὸ τὰ μνημονευθέντα καλὰ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, δὲν θὰ ἐφέρετο ὅμως εἰς τὸν γρήγορον αὐτὸν κατήφορον τῆς στερήσεως τῆς υγείας του καὶ τῆς ψυχικῆς του ἀπολείας, καὶ εὐκολώτερον θὰ συνηθάνετο μίαν τῶν ἡμερῶν του τὴν ἀπλὴν αὐτὴν παρὰβασίν Του. Ἀλλὰ παραβιάζων τὴν ἐντολὴν κατὰ τὸν περιγραφέντα τρόπον, καταντᾷ εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ τῆς παραβολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πτώσιν, ὥς καὶ ἀπὸ ἄλλης μικρότερας, ἔρχεται νὰ μᾶς προσφυλάξῃ ἡ 4ῃ αὕτη ἐντολὴ τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦλάχιστον ἂν ἦσαν πλησίον κατοικοῦμενα μέ-
ρη διὰ τὰ ζήτησις βοήθειαν ! Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ;
Ποῖον νὰ καλέσῃ ἐν καιρῷ νυκτός καὶ εἰς μίαν ἐρη-
μian ; Ὁ Λουδοβίκος ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐζήτησε τὴν
εἰκόνα τῆς μητρός του, ἀλλ' ἡ εἰκὼν του τῆς ὁ-
ποίας τὸ πλοῦσιον πλαῖσιον εἶχεν ἀναμφιβόλως ἐλ-
κυστή τὴν ἀπληστίαν τῶν κλεπτῶν, εἶχεν ἐξαφανι-
σθῇ καθὼς καὶ τὸ ὥρολόγιον καὶ μερικὰ χρυσὰ νο-
μίσματα τὰ ὁποῖα οἱ δύο νέοι ἔφερον μαζί των διὰ
πάν ἐνδεχόμενον.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὸ ὥρολόγιον
καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα ὅσον διὰ τὴν εἰκόνα τῆς
μητρός του· ἀλλ' εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἐσκέ-
φθη τὴν ἀπώλειαν αὐτῆν. Ὁ ἀδελφός του ἐξηπλω-
μένος εἰς τοὺς πόδας του, πάσχων καὶ ἰσως ἐκπνέων,
ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον ὅλων τῶν σκέψεών του.
Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προσευχηθῇ καὶ ἡ προ-
σευχὴ του ἦτο ὅλως ἐσωτερικὴ· διότι τὰ χεῖλη του
δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρωσι λόγους. «Θεέ μου, Θεέ
μου, εἶπεν ἐκ βάθους καρδίας, βοήθησόν με ! Πα-
ναγία μου, μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου !
Ἠρχόμενη νὰ προσκυνήσω εἰς τὸ ἱερὸν τέμενός σου
καὶ ἐγκατέλειπον τὸν ἀδελφόν μου· ὦ, δι' ἔλεος
λάτρευσόν τὸν δυστυχὴ πληγωμένον μου καὶ μὴ ἐπι-
τρέψῃς νὰ εἴπωσιν ὅτι ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἀφοσίω-
σιν πρὸς Σὲ τὴν Ἀσπίλον Μητέρα ὑπῆρξα κατα-
φρονητός τῆς ὀφειλομένης ἀδελφικῆς στοργῆς !

Πολλάκις ὁ Θεὸς δὲν ὑλακούμεν τὰς δεήσεις μας,
καὶ ἀντὶ τῆς ἀποδόσεως εἰς ἓνα πάσχοντα τὴν χάριν
ἣν τῷ ζητεῖ, τῷ δίδει τὴν ὑπομονήν, τὴν ὁποίαν
ζητεῖ καὶ ἡ ὁποία ὅμως ἀξίζει περισσότερον δι' ἐκείνον.

Ὁ Παῦλος ἦτο πάντοτε βεβυθισμένος εἰς βα-

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

ρίς τινος διακρίσεως ἀξίας ἢ βαθμοῦ, ἐν ἐγκρατεῖα.
πτωχεῖα καὶ καταφρονήσει πάντων τῶν αἰσθητῶν ἀγα-
θῶν ἀσχολούμεναι δὲ εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν μελέ-
την, τὴν ψαλμωδίαν διὰ νυκτός καὶ ἡμέρας καὶ τὴν
κατὰ δύναμιν ἐργασίαν, ἐργαζόμεναι ἰδίαις χερσὶ
πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν χρειῶν διὰ τὴν ζωὴν ἀναγ-
καίων.

Ἐκεῖ λοιπὸν πλησίον τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ ἀπε-
χώρησεν ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τόπον ἔρημον παρὰ
τοὺς πρόποδας ὄρους καταφύτου καὶ ποτιζομένου ὑπὸ
ποταμοῦ καταπίπτοντος ἀπὸ κρηνοῦ (καταρράκτου)
καὶ ὄντος πράγματι παραδείσου καθὼς ὁ αὐτὸς Μέ-
γας Βασίλειος περιγράφει τοῦτον εἰς μίαν τῶν ἐπι-
στολῶν του πρὸς τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον λέγων :

«Καὶ ὁ βίον ζῆσεν ἐπὶ τοῦ Πόντου ἀπῆλθον,
ἐνθα δῆμοι ὁ Θεὸς χωρίον ὑπέδειξε ἀκριβῶς συμβαί-
νον τῷ ἐμῷ τρόπῳ... Ὅρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν βαθεῖα
ὕλη κεκαλυμμένον, ψυχροὶ ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς
τὸ κατ' ἄρρτον κατὰκρυον τοῦτου ταῖς ὑπὲρβασις πε-
δίων ὑπτιον ὑπεσιότεραι (ἐξήπλωτο), ταῖς ἐκ τοῦ ὄρους
νοτέοι διηλεκτῶς ποινόμενον· ὕλη δὲ τοῦτο αὐτομάτως
περιφύεισα ποικίλων καὶ παντοδαπῶν δένδρων, μι-
κροῦ δὲ ἂν ἐρκους (φράκτης) αὐτῷ γίνεται... μία
δὲ τις εἰσοδος ἐπ' αὐτοῦ, ἡμεῖς ἤς ἐσμεν κύριοι».

(Ἀκολουθεῖ)

τὸν ὕπνον ὁ δὲ λήθαργος αὐτὸς ἐτάραξε τὸν ἀδελ-
φόν του διὰ τοῦτο σείσας αὐτὸν ἥρεμα τὸν ἐξύπνη-
σε καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς εἶναι.

Ὁλίγον καλίστρα, εἶπε μὲ φωνὴν ἀρκετὰ στα-
θεράν· ἀλλὰ ποῦ εἴμεθα ; Δὲν ἐβγήκαμεν ἀκόμη ἀπὸ
τὰ δάση ;

Οἱ λόγοι οὗτοι παρηγόρησαν πολὺ τὸν δυστυχὴ
Λουδοβίκον, διότι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὑπῆρχε τόσο
δύναμις εἰς τὸν ἀγαπητὸν του ἀσθενῆ.

Αἰφνιδία σκέψις τῷ ἐπῆλθε τότε, ἂν ἠδύνατο νὰ
μεταφέρει ἄνευ κινδύνου τὸν Παῦλον εἰς τὸ παρεκ-
κλήσιον. Ἐνεθυμήθη ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἴ-
χεν ἀκούσῃ τὰς φωνάς καὶ τὸν πυροβολισμόν ἦτο
πλησίον τοῦ παρεκκλησίου καὶ ἐπειδὴ ἐν ὀλίγῳ
χρόνῳ εἶχε διατρέξῃ τὸ διάστημα τὸ χωρίζον τὰς δύο
ὁδοὺς εἰς τοῦτο τὸ μέρος, συνεπέραναν ὅτι τὸ παρεκ-
κλήσιον δὲν θὰ ἦτο πολὺ μακρὸν.

Ἡ ἰδέα αὕτη τῷ προσεμήνυε πολλὰς ὠφελείας·
πρῶτον τὸ παρεκκλήσιον θὰ τοὺς προσεφύλαττεν ἀπὸ
τῶν ψυχρῶν ἀνέμων, ὅστις ἤρχιζε νὰ πνέῃ· ἔπειτα
ὁ ἀσθενὴς θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ εἶναι ἀνετώτερον
κατακεκλιμένος· θὰ ἤρχετο δὲ ἴσως καὶ προσκυνήτης
τις ὅστις θὰ τοὺς ἐδίδοε βοήθειαν· τέλος θὰ ὑπῆρ-
χεν ἐκεῖ περισσότερα ἀσφάλεια ὑπὸ τὴν προστασίαν
τῆς Παναγίας Παρθένου, καὶ θὰ προσήρχετο μετὰ
περισσotέρας ζέσεως εὐρισκόμενος πρὸ τῆς Ἀγίας
εἰκόνης τῆς.

Εἶπεν λοιπὸν εἰς τὸν Παῦλον : «Ἀφῆσέ με νὰ
σὲ φέρω ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου· θὰ σὲ ὑπάγω μέ-
χρι μὲς οἰκίας, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ,
καὶ ὅπου θὰ εἶσαι καλλίτερα ἐξῆ τλωμένος παρὰ ἐδῶ
εἰς τὸ χῶμα καὶ τοὺς λίθους».

Καὶ ταῦτα λέγων ἔθηκε τὰς χεῖρας του ὑπὸ τὸ
σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἀνεγερθεὶς ἀνεκάθισε,
χωρὶς ἡ ἐπικίνδυνος αὕτη κίνησις νὰ ἐπιφέρει κακὸν
τι ἀποτέλεσμα.

—Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον, ποτὲ
δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ μὲ μεταφέρῃς ὅσον μικρὰ καὶ
ἂν εἶναι ἡ ἀπόστασις· βάσταξέ με μόνον καὶ θὰ πε-
ριπατήσω στηριζόμενος εἰς σέ.

Ὁ Λουδοβίκος συγκατένευσεν εἰς τὴν ἀπόπειραν
τὴν ὁποίαν τῷ προέτεινεν ὁ ἀδελφός του. Τὸν ἐβόη-
θησε νὰ ἐγερθῇ, καὶ τὸν ὑπεστήριξε μὲ τοὺς βρ-
χιόνάς του διὰ νὰ σταθῇ ὀρθῶς.

Ἡ καρδιά του ἔπαλλεν· ἐφοβεῖτο λιποθυμίαν,
ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπρόβ-
πτον συνέβη, ἔλαβε θάρρος.

Ὁ Παῦλος ἐστήριξε τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ
τοῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις, διὰ νὰ τὸν βοη-
θήσῃ νὰ περιπατῇ καλλίτερον, τὸν ὑποστήριξε πε-
ράσας τὴν δεξιάν του χεῖρα περὶ τὴν ὀσφύν του,
καὶ οὕτω προσεπάθησαν νὰ κάμωσι βήματα τινα
εἰς τῆς χλόης ἀφίνοντες τὸν δρόμον.

Ἡ κατοφέρεια τοῦ ὄρους καθίστα τὸ βῆμα
ἐνκόλιότερον καὶ ὁ ἀσθενὴς ἡσθάνετο ὀλιγώτερον
κάματον ἐκ τῆς καταβάσεως. Ἡ δὲ σελήνη τοὺς
ἐφώτιζε διὰ μέσου τῶν διακέγων τῶν φυλλωμάτων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀκουσθῇ εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον τόπον ἐκείνον ἐν Ἱερουσολύμοις ὅστις ἤκουσε πρῶτος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα τὸ οὐράνιον τροπάριον «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις.....».

Πράγματι τὸ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναγγελθεὶς Σωτὴρ τοῦ Κόσμου.

Ὁ Ἅγγελος εὐαγγελίζεται εἰς τὴν Παρθένον ὅτι θέλει συλλαβῇ καὶ θέλει γεννήσῃ Υἱὸν Ἐκείνον, ὁ ὅποιος εἶναι τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ὁ Ἀναρχος καὶ ὅστις θὰ φέρῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος.

Μεγάλῃ καὶ ἀκατάληπτῃ ἡ εἰδήσις αὕτη καὶ γεγονὸς καὶ πραγματικότης, ἥτις τὰ σύμπαντα πληροῖ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως!

Διεξημεύουσα δὲ τὴν ἐκ τοιαύτης χαρᾶς ἡ Ἐκκλησία ψάλλει γηθοσύνης «Εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν».

Καὶ ἐπὶ εἴκοσι περίπου ἡδὴ αἰῶνας ἡ ἀνθρωπότης εὐαγγελίζεται τὴν χαρὰν ταύτην καὶ αἱ ψυχαὶ ἀνευρίσκουσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαρχὴν τῆς σωτηρίας, τῆς σωτηρίας τὸ κεφάλαιον, ἐν τῇ πίστῃ τοῦ Θεανθρώπου, ὅστις Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων, Υἱὸς τῆς Παρθένου ἐγένετο.

Καὶ σήμερον ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης ἥτις ἐγένετο τῆς χαρᾶς ταύτης τὴν γλυκύτητα, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκούῃ τοὺς γλυκεῖς τούτους φθόγγους τῆς χαρᾶς ἀγαλλομένη, δυστυχῶς στενάζει ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς βαρείας κληρονομίας, κληρονομίας τῆς ἁμαρτίας.

Συνεσφρευθῆσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀνθρωπότητος τόσα κακὰ καὶ δυσάρεστα, ὥστε αὕτη αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιζητῇ τῆς Σωτηρίας μας τὸ κεφάλαιον.

Τῆς σωτηρίας τὸ κεφάλαιον ἐπιζητεῖ ἡ ἀνθρωπότης νὰ εὕρῃ δυστυχῶς ἄλλαχού. Σπεύδει ἀγωνιώσα καὶ ὑφισταμένη δεινὰ καὶ θλίψεις εἰς τὰ σημεῖα ἐκείνα εἰς τὰ ὁποῖα ἀντὶ τῆς σωτηρίας εὐρίσκει τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς καταστροφῆς. Ἐτόλμισε μάλιστα νὰ πιστεύσῃ ὅτι τῆς σωτηρίας αὐτῆς τὸ κεφάλαιον εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀποκύημα τοῦ μισοχρίστου Ἐβραϊσμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπεκλήθη κομμουνισμός καὶ ἔσπευσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς πρὸς αὐτό, ἀλλ' ἠπατήθη καὶ εὐρέθη ἀπογοητευμένη μέσα εἰς τὸ πυκνὸν καὶ ψηλαφητὸν σκότος τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἀντὶ χαρᾶς συνήντησεν κολετοὺς καὶ θρήνους, ἀντὶ σωτηρίας ἀπέραντον καταστροφὴν, ἀντὶ παραδείσων κόλασιν σκληράν, καὶ ἀντὶ ἐλευθερίας, δουλείαν πρωτοφανῇ καὶ ἀπόλυτον ἔξαντραποδιισμόν καὶ ἀποκτείνωσιν.

«Σήμερον τῆς Σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον» γλυκὰ ἀπηγεῖ εἰς τὰ ὦτα ἐκείνων ποὺ σήμερον πάσχουν καὶ θρηνοῦν, ὁ ἥχος αὐτὸς τοῦ Οὐράνιου Ὑμνου ὅσον γλυκὰ ἠκούσθη τότε ποὺ διὰ πρώτην φορὰν ἐψάλλετο.

Ἀλλὰ τὸ βάρος τοῦ κακοῦ δὲν ἀφήνει τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ὑψωθῇ καὶ νὰ ἀντι-

κρύσῃ τὸν Θεῖον Ἀγγέλον ποὺ φέρει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὴν Οὐράνιον εἰδήσιν. Ναι ἀκούει ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται τῆς σωτηρίας τῆς τὸ κεφάλαιον, διότι δὲν τὴν ἀφήνει ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία δὲν ἐκανοποιήθη ἀκόμη ἔχουσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς τὴν δύσμοιρον ἀνθρωπότητος.

Ἰσως ἓνας μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς σεισμὸς νὰ θραύσῃ ποτὲ τὰς ἀλύσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας δεσμίᾳ ἡ ἀνθρωπότης κρατεῖται καὶ νὰ κατορθώσῃ αὕτη νὰ πλησιάσῃ τῆς σωτηρίας τῆς τὸ κεφάλαιον.

Τῆς σωτηρίας τῆς τὸ κεφάλαιον! Ναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγγειλε ὁ Θεὸς Ἀγγέλος: «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ... ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ Υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται Μέγας».

Οὗτος εἶναι τῆς σωτηρίας σου τὸ κεφάλαιον δύσμοιρος ἀνθρωπότης. Αὐτὸς εἶναι ἡ δόδος ἡ ἄγουσα εἰς τὴν Σωτηρίαν. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ. Αὐτὸς τὸ φῶς. Αὐτὸς ἡ Χαρὰ καὶ ἡ Εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Σήκωσε ἀνθρωπότης τοὺς βεβαρμένους ὀφθαλμούς σου ὑψηλὰ διὰ νὰ ἴδῃς τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης πόσον λαμπρὸς εἶναι. Ἄφησε τὴν ψυχὴν σου νὰ πετάξῃ ὑψηλὰ καὶ δώσε τῆς ὀλίγην δύναμιν νὰ ἀκούσῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα διὰ νὰ ἐπανεύρῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε. Αὐτὸ ποὺ ἡ ἁμαρτία τῆς ἀφήρεσε.

Στενάζει βαρεῖα καὶ θὰ στενάζῃ πολλοὺς αἰῶνας ἀκόμη, ἐὰν δὲν θελήσῃς νὰ διαθέσῃς τὰς δυνάμεις σου διὰ τὴν ἐπάνοδόν σου πρὸς τὸ ἀληθινὸν κεφάλαιον τῆς σωτηρίας σου.

Ἡ φωνή σου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ψάλλῃ τὸ «Σήμερον τῆς Σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον....» Ἀς ψελλίσῃ ἔστω μόλις ἡ γλῶσσα σου καὶ τὸ λογικόν σου θὰ ἐξεγερθῇ ἀμέσως καὶ ὁλόκληρον τὸ πνευματικόν σου συγκρότημα θὰ πληρωθῇ χαρᾶς καὶ αἱ δυνάμεις σου αἱ πνευματικαὶ μετὰ τῶν σωματικῶν θὰ ψάλλουν τότε γλυκὰ τὸ «Εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην αἰνεῖτε Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν». Ὡ τότε! Τότε θὰ διακηρύσῃς μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς καὶ θὰ λέγῃς: Εὐρηκα, εὐρηκα τῆς σωτηρίας μου τὸ κεφάλαιον.

ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Διεγράφησαν δι' ἀπειθαρχίαν καὶ ἐτέθησαν εἰς ἀργίαν ἐκ τῶν καταλόγων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου οἱ κάτωθι κληρικοὶ:

1) Ὁ Ἱερεὺς Στέφανος Κοκάρης 2) Ὁ Ἱερομ. Ἱερεμίας Παπαδημητρίου καὶ 3) Ὁ Ἱερομόναχος Δημήτριος Ματθαῖος.

Κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσιν εὐλογία παρ' ἡμῶν οἱ ἀνωτέρω Κληρικοὶ δὲν δύνανται νὰ μνημονεύωσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Προέδρου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου οὔτε καὶ νὰ χρησιμοποιῶνται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ»

Βεβαίως κάθε θερησκευτική εκδήλωση εἰς τὸν τόπον μας μᾶς γυμνᾷ ἐπειδὴ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν καὶ πρὸς τὴν Πατρίδος μας. Ἰδιαιτέρως ὅμως μᾶς ἐνθουσιάζει ἡ σθεναρὰ προσπάθεια καὶ τὸ ἀναταμάχτην θάρρος τοῦ ἀναταπατήτου ἐργάτου κ. Η. Βαρυπομπιάδη. Αὐτὸς καὶ τὸ ἐκλεκτὸν του ἐπιστελεῖον (κληρικοί καὶ λαϊκοί) θερμῶς φρονούντες ὅτι εἰς τὴν ἀνάγειν ἀναγεννημένην Ἐκκλησίαν, δὲν θὰ ἀποδόσῃ καρπὸν οὐδεμίαν ἄλλην κίνησιν, ὅπως τὴν σημαίαν τῆς ἀναγεννήσεως αὐτῆς καὶ τοῦ καθάρου ἀπὸ πᾶν στοιχείου τὸ ὁποῖον ὀφεί. Ἡμεῖς συγχαιρομεν τὴν δόξαν αὐτὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὴν εὐδωσίαν τῶν σκοπῶν τῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Ἱστορία ἀπέδειξε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐθριαμβεύσεν μόνον ὡς Ἐκκλησία.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΑΠΕΙΛΑΙ

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅταν ἐπληροφόρηθῃ τὴν ἐκκλησίαν νέον καὶ μίσους καὶ ὁργῆς τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐκδοξίας, ἔλεγε ἡμέμω εἰς τὸ ποιμνίον του: «Πάλιν Ἡρώδιος μαίνεται, πάλιν ταράσσεται, πάλιν ἐπὶ πύλῃ τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου ζητεῖ λαβεῖν».

Αὐτὴν τὴν φράσιν ἐνεθυμήθημεν ὅταν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν τύπον ὅτι ἡ Καινοτόμος Ἐκκλησία νέους περσινὸς ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτοξεύσῃ κατ' ἡμῶν, ἀπειλὸς μάλιστα καὶ τὸν...; ἀποχωρισμὸν τῆς ἀπὸ τὸ Κράτος. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τοῦτο θὰ φανῇ ἄξιον τῆς μακαρίων Ἱστορίας του, σεβόμενον ἐαυτὸ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν φιλοσύχων καὶ νομοταγῶν πολιτῶν. Διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ὁ δλοκληρωτισμὸς κατ' οὐ δμύεται σύσσωμον τὸ ἔθνος, θὰ ἀρχίσῃ ἐπαρμολύμενος ἀπὸ τὸ ἴδιον Κράτος, ὅπερ ἄτοπον. Ἀλλ' ἐξ ἴσου εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ αἱ ἀπειλαὶ ἔχουν τὸν χαρακτῆρα ἀπλῆς φιλολογίας μόνον. Διότι ὁ ἀποχωρισμὸς θὰ σημάξῃ διακοπὴν τῶν μισθοδοσιῶν ἀπὸ τὰ δημόσια ταμεῖα, καὶ τὴν παντοτατὴν δόσιν εἰς τὸν δόξον τῶν πεπρωμένων τῶν οικονομικῶν προσδοκιῶν τῶν διαφόρων τῆς Αἰοικουσίας τῶν, ὅπερ ἄδύνατον. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὅμως δὲν θὰ παραδώσωμεν ἀμαχρῶς τὰ ὑπέρροχα ἰδιαιτὰ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Συσπειρωμένοι δὲ πέραν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν Ἀρχηγῶν καὶ διοργανούμενοι κατὰ Παραρτήματα καὶ ἐνορίας, θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς ἀπειλάς διὰ τοῦ ἀθανάτου Λακωνισμοῦ: «Μολὼν λαβέ.»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Δημοσιογραφικαὶ πληροφορίαι φέρουν ὡς παραγματοποιηθῆσαν νέον ἡμερολογικὸν σύστημα, κατὰ τὸ 1950. Τοῦτο λέγουσιν ὅτι θὰ εἶναι τελειότερον τοῦ Γρηγοριανοῦ. Αὐτὸ βεβαίως ἀποδεικνύει ὅτι ἀκριβὲς χρονομετρικὸν σύστημα εἶναι ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς ἐξέπληξεν, εἶναι ἡ συγκατάθεσις μερικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, νὰ τὸ θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν. Καὶ τοῦτο ὅταν ἀκόμη πτωροῦν αἱ πληγαὶ τῆς προσηγομένης μεταρρυθμίσεως. Ἀλλὰ, κατὰ τὰς αὐτὰς πάντοτε πληροφορίας, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς θὰ περιφρονηθῇ ὁ Κανὼν τῆς Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου, κατ' ὃν ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ρυθμίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Πανσελήνου τῆς ἐαρινῆς ἱσημερίας, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸ μελετώμενον ἡμερολόγιον, ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα θὰ εἶναι πάντοτε σταθερά. Ἀλλ' ἐξετάσαμε. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες σήμερον κατήχησαν ἀναγκάσιμον ἀρχαιολογίας καὶ ὄχι ἐκκλησιαστικοῦ ενδιαφέροντος.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Εἰς τὸν ἅγιον Διαιτάειαν

Ἐφέτος ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου συνάπτεται τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῶν ἁγίων Νηστειῶν.

Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τὰ πλήθη τῶν ὁρθόδοξων νὰ ἐκφράσουν τὰ συναισθήματα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης εἰς τὸν ἐορτάζοντα προσφιλέστατον Ἐπίσκοπον τῶν σεβασμιότατων Διαιτάειαν κ. κ. Πολυκάρπον Παρ' ὅλον ὅμως τοῦτο, ὅλον αἱ καρδίαι ἐχρόνησαν ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως αὐτοῦ. Τὸ περιδικὸν τοῦτο διεμνησθὼν τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ ποιμνίου του, εὔχεται εἰς τὸν φιλόστοργον Πατέρα τῶν ὁρθόδοξων καὶ ἀνατοπὸν τῆς ὁρθοδοξίας ἐργάτην, πᾶν δώρημα τέλειον καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΨΗΦΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὡς νὰ μὴ ἤκει ἡ κατ' οἰονδήποτε τρόπον ἀπομάκρυνσις τῆς γυναικὸς ἀπὸ τῶν φυσικῶν τῆς περιβάλλοντος, τὴν οἰκίαν, δίδεται ἡδὴ ἄλλη μία εὐκαιρία ἐξοστρακισμοῦ τῆς φυσικῆς τῆς κλίσεως καὶ ἀποστολῆς. Καὶ οὕτω τὸ ἀρμονικὸν σύμπλεγμα καὶ ἡ ἀπαράμιλλος εἰς γοητείας εἰκὼν τῆς γαλακτοτροφούσης μητρὸς, τῆς ἐγκυπτούσης ἀνωθεν τοῦ βρεφικοῦ τῆς λίκνου, τῆς ὑποδεχομένης τὸν ἄνδρα τρυφερᾶς συζύγου, θὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τῆς ἀσχημίας τῆς μοινομένης καὶ φιλόφρου βουλευτίνας, τῆς συνωθουμένης καὶ σκανδαλιζούσης ψηφοφόρου. Τώρα βεβαίως δύναται καθεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὰ συζυγικὰ ἔκτροπα καὶ σκάνδαλα ἐν τῶν πολιτικῶν διαφορῶν. Τὸ δαιμόνιον αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσον κακόν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ σχολίου προωτῆς ἐφημερίδος, παραθετούσης τοὺς λόγους ἀρχαίας ἑλληνίδος, τοὺς ὁποίους ὡς ἐπικαιροὺς παραθέτομεν. «Ἰδία μὲν ἀνδρὸς εἶναι τὸ στρατηγεῖν καὶ πολιτεῦσθαι καὶ τὸ δημιουργεῖν, ἴδια δὲ γυναικὸς τὸ οἰκογεῖν καὶ ἔρδον μένειν καὶ ὑποδέχεσθαι καὶ θεραπεύειν τὸν ἄνδρα. Κοινὰ δὲ λέγω τὴν ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύνην καὶ φρόνησιν».

Η ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ Μ. ΚΑΝΟΝΟΣ

Εἰς τὸ ἐγκύλιον ἡμερολόγιον ἡμῶν κατεχωρήθη ὅτι ἡ Ἱερὰ ἀκολουθία τοῦ Μ. Κανόνος θὰ παλὴ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Ἐσπερινῶν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐορτῆς ὅπερ δύναται νὰ γίνῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Τυπικὸν καθορίζει ὅτι δέον νὰ παλὴ αὕτη πρὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ, καθις σῶμεν γνωστὸν ὅτι ἀκολουθοῦντες τὴν γνώμην τοῦ Τυπικοῦ θὰ πάλλωμεν τὴν Ἱερὰν αὐτὴν ἀκολουθίαν τὴν Δευτέραν τῆς Ε' Ἐβδομάδος καὶ περὶ ὥραν 6.30'

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰ γνῶσιν τοῦ Ὁρθόδοξου χριστιανισμοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως Κυψέλης ἐνοικιάσθη εἰς ἐφημέριον ἀνήκοντα εἰς Παρασκευαίαν δι' ὃ καὶ προτιρεπόμεθα τοὺς ὁρθόδοξους χριστιανούς ἡμῶν ὅπως μὴ ἐκκλησιάσονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ διότι ὁ ἐφημέριος αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν ὁλοκλήραν παρ' ἡμῶν.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδου κ. Χριστοφόρου, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι